

v době, kdy ještě trvala trestná (v rozsudku zjištěná) činnost ostatních pachatelů; že se k ní připojil v této době (kdy podle vlastního údaje stěžovatelova bylo již pryč jen to hlavní, ale křik tam ještě byl); a že M., který tloukl N. holí, k dalšímu útoku podněcoval —, ze kterýchžto zjištění rozsudek dospěl k přesvědčení, že u stěžovatele nešlo jen o nahodilou a zvědavost vyvolanou přítomnost na místě činu, nýbrž že u něho šlo o společný úmysl a vědomí, že ostatní pachatelé vnikli do hostince způsobem v § 83 tr. z. zapovězeným.

Domáhá-li se zmateční stížnost přes to zproštění obžalovaného, anebo kvalifikování činu nanejvýše jako spoluviny podle § 5, 83 tr. z. a použití mírnější sazby § 84 tr. z., nelze jí přisvědčiti.

Podřadil-li soud takto zjištěný skutkový děj pod ustanovení § 83 tr. z., není výrok ten právně mylný, vždyť bylo již v nálezu z 22. října 1936, č. j. Zm I 680/36-4 zdůrazněno, že ke spolupachatelství stačí pouhé připojení se k trestné činnosti ostatních, pokud tato trvá; nezáleží proto na tom, že stěžovatel nevnikl najednou s ostatními do cizího příbytku, nýbrž že se tak stalo poněkud později.

Ztotožnil-li se pak stěžovatel na místě samém s násilnickým jednáním ostatních tam ještě řádících pachatelů, nejde o pouhou spoluvinu podle § 5 tr. z., nýbrž o spolupachatelství a bylo na místě i použití vyšší sazby § 84 tr. z., když bylo pokládáno za tohoto stavu věci stěžovatele za »původce« násilí tak, jako všechny ostatní obžalované.

Čís. 5821.

Riadič motorového vozidla je trestne zodpovedný za následky, ktoré vyvolal tým, že, idúc po nesprávnej strane hradскеj, spôsobil u poškodeného zmätok, následkom ktorého bol poškodený zasiahnutý vozidlom.

(Rozh. zo dňa 11. februára 1937, Zm III 654/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému z prečinu podľa § 310, odst. 2 tr. z., zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Zmätočná sťažnosť vo svojích vývodoch mylne cituje dôvody rozsudku prvého súdu, pokiaľ sa týkajú povinnosti riadiča auta jazdiť na ľavej strane hradскеj. V týchto dôvodoch bolo uvedené, že pokiaľ obžalovaný mal pred sebou voľnú cestu po ľavej strane svojej jazdy, mal ísť touto stranou. Do prava vyháňať by bol smel (rozumej až na pravú polovicu hradскеj) len vtedy, keď by ľavá strana nebola bývala voľná, alebo keby na nej nebol mal dosť miesta pre svoje vozidlo, čo však v tomto prípade nebolo.

Ináč nižšie súdy správne uznaly, že obžalovaného stíha v tomto prípade trestná nebalosť. Správny je názor nižších súdov, že poškodený nemohol rátať s tým, že sa obžalovaný priblíži k nemu na nesprávnej

strane hradскеj, a že preto poškodený bol zmätený, keď obžalovaný preca tak urobil. Obžalovaný je tedy zodpovedný za následky, aké vyvolal tým, že, idúc po nesprávnej strane hradскеj, vyvolal u poškodeného zmätok, následkom ktorého tento išiel raz do zadu a potom zase do predu a pri tom bol zasiahnutý autom obžalovaného.

Keď obžalovaný s porušením premávkových predpisov išiel viac po pravej strane hradскеj a uvidel pred sebou prekážku v osobe poškodeného, bolo jeho povinnosťou zachovať zvláštnu pozornosť, alebo prejsť na svoju ľavú stranu, alebo dostatočne zmierniť rýchlosť, alebo aj zastaviť auto a tým zabrániť srážke. Obžalovaný však toho neurobil a preto ho stíha trestná zodpovednosť. Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. bol tedy neprávom uplatňovaný.

Čís. 5822.

Taktiež proti dodatočnému usneseniu vrchného súdu ako súdu odvolacieho, doplnujúceho výrok rozsudku o povinnosti hradiť náklady trestného pokračovania (§ 479, odst. 3 tr. p.), je opravný prostriedok neprípustný.

(Rozh. zo dňa 11. februára 1937, Zm IV 782/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému z prečinu pomlavy tlačou, odmietol sťažnosť hlavného súkromného žalobcu proti usneseniu vrchného súdu.

D ô v o d y :

Rozsudkom druhej stolice z 13. júna 1936 bol obžalovaný odsúdený zaplatiť súkromnému žalobcovi do 15 dní pod exekúciou na odvolacích útratách čiastku 210 Kč, v čom sú zahrnuté, ako zo spisov je zrejmé, útraty vzniklé v odvolacom pokračovaní po zrušujúcom usnesení najvyššieho súdu z 18. októbra 1935.

Ponevác v čiastke 210 Kč nie sú obsažené útraty pokračovania, počnúc od rozsudku prvej stolice do zrušujúceho usnesenia najvyššieho súdu, žiadal hlavný súkromný žalobca o ich dodatočné prisúdenie.

Napadnutým usnesením bolo žiadosti čiastočne vyhovené a hlavnému súkromnému žalobcovi boli priznané útraty vzniklé mu ohlásením a odôvodnením zmätočnej sťažnosti, naproti tomu neboly mu priznané útraty vzniklé v druhej stolici pred rozhodnutím najvyššieho súdu s tým odôvodnením, že podľa zápisnice o odvolacom pojednávaní, konanom dňa 18. februára 1935, súkromný žalobca, resp. jeho zástupca ich nežiadal.

Sťažnosť proti tejto zamietajúcej časti napadnutého usnesenia podaná nie je prípustná.

Napadnutým usnesením rozhodoval vrchný súd o povinnosti náhrady útrat odvolacieho pokračovania, konaného následkom odvolania obžalovaného proti prvostupňovému rozsudku, a týmto usnesením doplnil odvolací súd svoj rozsudok, ktorý o týchto útratách čo do povinnosti k ich ná-